

I mål om placering enligt LVU är domstolens prövning inte begränsad till att endast avse lämpligheten av socialnämndens placeringsbeslut.

Lagrum:

41 § första stycket 1 lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga jämförd med 1 och 11 §§ samma lag samt 6 kap. 5 och 6 §§ socialtjänstlagen (2001:453)

Socialnämnden i Klippans kommun beslutade den 20 januari 2014 att omedelbart omhänderta B., född 2013, med stöd av lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU. B. placerades tillfälligt hos sin mormor M.Å. och hennes make H.Å. i Tvååker. Efter ansökan från socialnämnden beslutade Förvaltningsrätten i Malmö den 26 februari 2014 att B. skulle beredas vård enligt LVU. Makarna Å. bedömdes efter utredning inte vara lämpliga som familjehemsföräldrar. B. placerades därför den 10 april 2014 i ett familjehem i Bjärnum, som dock nästan omgående sa upp sitt uppdrag. B. omplacerades den 22 maj 2014 till T.R. och P.N. i Skånes Fagerhult.

B:s föräldrar *M.P. och R.P.* överklagade socialnämndens placeringsbeslut och yrkade att B. skulle placeras hos makarna Å.

B:s offentliga biträde tillstyrkte bifall till överklagandet.

Socialnämnden bestred bifall till överklagandet.

Förvaltningsrätten höll muntlig förhandling i målet inom stängda dörrar.

Förvaltningsrätten i Malmö (2014-07-15, ordförande Brändström) yttrade, såvitt nu är i fråga: Av 11 § LVU framgår att det är socialnämnden som bestämmer hur vården av den unge ska ordnas och var han eller hon ska vistas under vårdtiden. Nämnden eller den åt vilken nämnden har uppdragit vården ska ha uppsikt över den unge och, i den utsträckning det behövs för att genomföra vården, bestämma om hans eller hennes personliga förhållanden. Nämnden har under vårdtiden samma ansvar som vårdnadshavaren för att den unges grundläggande rättigheter enligt 6 kap. 1 § föräldrabalken tillgodoses. – Enligt 1 § femte stycket LVU ska vad som är bäst för den unge vara avgörande vid beslut enligt denna lag. – Socialstyrelsen uttalar i sina allmänna råd om tillämpningen av LVU bl.a. följande om placeringsfrågan. En av de vägledande principerna i socialtjänstlagstiftningen, kontinuitetsprincipen, bör tolkas så att nämnden inte förbiser möjligheten att hitta en bra placering i barnets naturliga nätverk eftersom en viktig ledstjärna vid familjehemsplaceringar är att barnet inte onödigtvis flyttas från trygga och invanda förhållanden. Det betyder att socialtjänsten i varje enskilt fall i första hand bör överväga om barnet kan tas emot av någon anhörig eller annan närstående. Även något äldre personer, t.ex. mor- och farföräldrar kan komma ifråga som familjehemsföräldrar

(SOSFS 1997:15 s. 61). – Förvaltningsrätten gör följande bedömning. – Av utredningen i målet framgår att B. var placerad hos mormodern M.Å. under de inledande månaderna av LVU-vården. Både M.Å. själv och B:s föräldrar uppger att vården fungerade mycket bra under denna tid och menar att det aldrig uppstod några incidenter eller problem. Socialnämnden har inte bestridit dessa uppgifter. – Nämnden har anfört att makarna Å. är för gamla för att ta emot ett så litet barn som B. Förvaltningsrätten konstaterar härvid att åldern i sig inte kan vara avgörande för att bedöma parets lämplighet som familjehem. Det har inte framkommit något som tyder på att de inte har den ork och kraft som krävs för att ta hand om B. – Nämndens uppfattning att M.Å. kan ha svårt att sätta gränser gentemot sin dotter och på detta sätt riskera vården av B., vinner enligt förvaltningsrätten inte stöd i utredningen. Det har inte heller i övrigt framkommit några omständigheter som visar att en placering hos mormodern inte skulle vara bra för B. M.Å. har, enligt förvaltningsrättens mening, även gett ett förtroendeingivande intryck under den muntliga förhandlingen. Vidare framgår att B. har ett stabilt nätverk omkring sig. En stor del av hennes släkt, inklusive B:s syskon, bor i närheten av makarna Å. – Även med beaktande av B:s ålder och det faktum att hon vid upprepade tillfällen fått bryta upp från det hem där hon befinner sig, anser förvaltningsrätten att ytterligare ett uppbrott inte ensamt är skäl nog för att hon ska stanna kvar i nuvarande familjehem. Rätten gör bedömningen att det bästa för B. är att hon åter blir placerad hos sin mormor där hon också har närhet till syskon och övrig släkt. – Förvaltningsrätten bifaller överklagandet och beslutar att B. ska placeras hos makarna Å.

(sekretessförordnande)

Socialnämnden överklagade förvaltningsrättens dom och yrkade att kammarrätten skulle upphäva domen. Nämnden anförde bl.a. följande. Det är anmärkningsvärt att förvaltningsrätten har beslutat om placering i ett familjehem som socialnämnden inte godkänt efter sedvanlig utredning. Makarna Å. var inte beredda att åta sig uppdraget i mer än ett år. Deras höga ålder är en riskfaktor och det finns även risk för lojalitetskonflikter mellan M.Å. och M.P. Det har hela tiden varit fråga om en långsiktig placering, annars hade en familjehemsutredning inte gjorts. En omplacering skulle vara förödande för B.

M.P. och R.P. ansåg att överklagandet skulle avslås och anförde följande. Makarna Å. både kan och vill ta hand om B., som känner dem. Deras ålder ska inte beaktas och utgör inte någon risk; det finns ett större nätverk i släkten som i så fall kan träda in. Uppgifterna om att de ska ha stört placeringen stämmer inte. De skulle respektera makarna Å:s begränsningar avseende umgänge med B.

B:s offentliga biträde ansåg att överklagandet skulle avslås och menade att omständigheterna sammantaget vägde över för en placering hos makarna Å.

Kammarrätten höll muntlig förhandling i målet inom stängda dörrar.

Kammarrätten i Göteborg (2014-10-02, Bengtsson, Ericsson, Warnolf, referent samt nämndemannen Janbring Lindholm) yttrade: Vad ska domstolen pröva? – Makarna P:s dotter B. vårdas enligt 2 § LVU. Efter att inledningsvis ha varit placerad hos M.P:s mamma M.Å. och hennes man H.Å. är B. nu placerad i ett familjehem. – Det har inte kommit fram några omständigheter som tyder på att B:s behov inte tillgodoses i det nuvarande familjehemmet, eller att det i övrigt inte skulle vara lämpligt för henne. Makarna P. gör heller inte gällande att det skulle vara så. De menar i stället att det bästa för B. är att hon är placerad hos makarna Å. – Med anledning av att klagandena inte ifrågasätter att det familjehem som B. bor i är olämpligt för henne, utan i stället vill att domstolen beslutar om en annan placering, väcks frågan vad en förvaltningsdomstol kan pröva i ett mål om placering enligt LVU. Det finns exempel på avgöranden i vilka det anges att det som kan prövas endast är om den beslutade placeringen är lämplig eller inte (jfr Kammarrätten i Stockholms domar i mål nr 1821-14 och 1327-14). Det finns emellertid också avgöranden som talar i motsatt riktning (jfr RÅ 1986 not. 502). – Mål som gäller placering för den som vårdas med stöd av LVU avser en verkställighetsåtgärd. I fråga om andra vårdinsatser än tvångsvård av unga, t.ex. vård med stöd av socialtjänstlagen (2001:453), SoL, och lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (1993:387), finns enligt praxis mycket begränsade möjligheter för en domstol att ersätta en myndighets beslut i verkställighetsdelen med en annan särskilt utpekad verkställighetsåtgärd (HFD 2013 ref. 39 och 2011 ref. 48). Det är i princip myndigheten som exklusivt äger besluta i sådana frågor. I vissa fall är emellertid frågan om verkställigheten så nära förbunden med den materiella prövningen att domstolen kan bestämma även såvitt avser själva verkställigheten (jfr RÅ 2010 not. 17). – När det gäller tvångsvård med stöd av LVU anges uttryckligen i lagen att beslut som avser placering av den unge ska kunna överklagas till domstol. Detta gäller trots att det är fråga om en verkställighetsåtgärd. Någon bestämmelse som begränsar prövningen i sådana mål finns varken i LVU eller i andra tillämpliga bestämmelser. Den övergripande principen ska vara att barnets bästa ska ges företräde vid placeringen. Hos både ett omhändertaget barn och vårdnadshavarna kan det också finnas starka och underbyggda uppfattningar om var barnet ska placeras och också ett berättigat intresse av att få en mer fullödlig prövning av verkställighetsfrågan. Det gäller naturligtvis särskilt i de fall det är fråga om en placering hos en nära släkting eller i enlighet med den s.k. närhetsprincipen. Detta talar för att en prövning av ett beslut om placering enligt LVU inte principiellt kan begränsas så att domstolens roll endast blir att underkänna eller godkänna den placering som socialnämnden beslutat om. – Enligt kammarrättens mening har alltså en förvaltningsdomstol i princip en möjlighet att upphäva socialnämndens placeringsbeslut och i stället bestämma att den unge ska vara placerad t.ex. i ett annat familjehem. Det finns därför inte skäl att upphäva förvaltningsrättens dom redan på den grunden att domstolen gått utöver prövningsramen. – Det bör emellertid framhållas att materiella regler som gäller vid placering av unga i praktiken innebär en betydande

inskränkning i domstolens möjligheter att ersätta ett placeringsbeslut med ett annat. Det får nämligen inte beslutas om vård i ett familjehem utan att förhållandena i det enskilda hemmet och förutsättningarna för vård i det hemmet är utredda (6 kap. 6 § andra stycket SoL). Först när en sådan utredning är tillgänglig finns det därför lagligen möjlighet att placera barnet i det aktuella familjehemmet. – Är det alternativ föräldrarna förordar lämpligt? – Familjehemssekreterare i Klippans kommun har genomfört en familjehemsutredning avseende makarna Å. i februari 2014. Bedömningen gjordes att de kunde tillgodose B:s behov under begränsad tid men att det fanns en risk för att påfrestningen för henne skulle bli för stor om hon efter ett år skulle behöva byta familjehem igen. Socialnämnden har emellertid bedömt att B. behöver vårdas enligt LVU under en längre tid och slutsatsen av utredningen är därför att makarna Å. inte är lämpliga som familjehem. – Sammantaget har nämnden som skäl för att makarna Å. inte är lämpliga som familjehem åberopat deras ålder, att de själva endast ansett att de kunde ta vård om B. under en begränsad tid och att det finns risk för att det uppstår lojalitetskonflikter mellan dem och föräldrarna. – Socialnämndens utredning har utifrån vad nämnden angett gjorts med stöd av en utredningsmetod som allmänt tillämpas. Den fråga som kammarrätten har att ta ställning till är därför närmast om det av den utredning som nu föreligger klart framgår att ställningstagandet i utredningen varit ogrundat. – Kammarrätten instämmer i bedömningen att B. såvitt nu kan bedömas kommer att behöva vara placerad i familjehem under en längre tid. Makarna Å:s ålder utgör därför ett starkt skäl emot att placera B. hos dem. Därutöver finns som nämnden framhållit också andra tungt vägande skäl emot den placering som makarna P. önskar. Det framgår således inte klart att nämndens bedömning i frågan om lämpligheten av en placering hos makarna Å. varit ogrundad. Förvaltningsrätten borde därför inte ha ändrat nämndens beslut och överklagandet ska bifallas. – Med bifall till överklagandet upphäver kammarrätten förvaltningsrättens dom i den del som avser placering av B.

(sekretessförordnande)

Nämndemannen *Askers* var av skiljaktig mening och anförde följande. Av utredningen framgår att B. har omplacerats ofta. Jag anser att det är av stor vikt att hon framöver får möjlighet att ha ett umgänge med hela familjen och särskilt sin storasyster. Det finns ett nätverk kring makarna P. respektive makarna Å. som kan träda in om det behövs. Jag menar att det finns en större risk att ett externt familjehem säger upp sitt uppdrag än att makarna Å. inte skulle kunna fullgöra denna uppgift. Det finns inte heller något som visar att det finns en sådan lojalitetskonflikt mellan M.P. och M.Å. att mormodern inte skulle kunna skydda B. eller i övrigt tillgodose hennes behov. Vid en sammantagen bedömning anser jag att det är bäst för B. om hon är placerad hos makarna Å. Jag anser därför att överklagandet ska avslås. I övrigt är jag överens med majoriteten.

M.P. och R.P. överklagade kammarrättens dom och yrkade att Högsta förvaltningsdomstolen i stället skulle fastställa förvaltningsrättens dom. De anförde bl.a. följande. Det finns ingen bestämmelse i LVU som begränsar domstolens prövning av ett beslut om placering. Den övergripande principen ska vara att barnets bästa ges företräde vid placering. Detta talar för att prövningen av ett placeringsbeslut inte ska begränsas till att endast avse underkännande eller godkännande av den placering som socialnämnden beslutat om. – Makarna Å. har inte några sådana brister att de inte skulle kunna vara familjehemsföräldrar. Deras inledande tveksamhet till en långvarig placering berodde till stor del på ett missförstånd. En placering hos makarna Å. skulle ge B. en trygg och kärleksfull placering. Hon skulle få tillgång till sitt naturliga familjenätverk vilket skulle underlätta för henne att få ett fungerande umgänge med sina föräldrar och syskon. En överflyttning skulle visserligen innebära ytterligare ett uppbrott för B., men hon har sedan tidigare en anknytning till mormodern och hennes make och har inte till fullo knutit an till det nuvarande familjehemmet. Hos makarna Å. kan B. få de bästa förutsättningarna för en varaktig placering. – Med tanke på att T.R. och P.N. har flera egna barn, varav ett spädbarn, kan ifrågasättas om de har den ork och det engagemang som krävs för att ge B. den omsorg som hon så väl behöver. Det finns en risk att hon inte får tillräckligt med uppmärksamhet och det finns inga garantier för att hon inte kommer att omplaceras i framtiden.

Socialnämnden bestred bifall till överklagandet och anförde bl.a. följande. Socialnämndens ansvar för verkställigheten enligt 11 § LVU talar för att domstolen är förhindrad att pröva annat än lämpligheten av socialnämndens placeringsbeslut. Om Högsta förvaltningsdomstolen ändå finner att nämndens beslut kan ersättas med ett helt annat beslut kan detta endast ske inom ramen för lagstiftningens materiella begränsningar. Den mest väsentliga begränsningen torde vara att hemmet har utretts enligt 6 kap. 6 § SoL och att nämnden lämnat medgivande, dvs. har funnit hemmet lämpligt. – Familjehemsutredningen visade att makarna Å. inte kunde tillgodose B:s behov över tid. När B. är mitt uppe i sin tonårstid kommer makarna Å. att vara över 80 år. Det är inte rimligt att placera B. i ett familjehem med en planerad omplacering vid senare tillfälle när mormor och hennes make inte orkar längre. M.P. utsätter sitt nätverk för omfattande påtryckningar och ett hotfullt agerande, vilket gör det omöjligt för nätverket att stå emot hennes önskemål. M.Å. har en stark lojalitet mot M.P., som går före barnens behov av skydd. – Placeringen hos T.R. och P.N. är välfungerande. B. utvecklas väl och får sina behov väl tillgodosedda. Vid besök hos spädbarnspsykiatrien visade hon upp ett helt adekvat anknytningsbeteende och en trygg anknytning till familjehemmet. En omplacering av B. skulle skada hennes anknytningsprocess allvarligt och medföra en påtaglig risk att skada hennes utveckling.

B:s offentliga biträde medgav bifall till överklagandet och anförde bl.a. följande. Det ligger inom ramen för domstolens prövning att bestämma var B. ska vara placerad. – Det finns riskfaktorer med nuvarande familjehem som kan medföra fortsatta omplaceringar av B., bl.a. att det i

hemmet finns sammanlagt fem barn samt att tidigare familjehem sagt upp sitt uppdrag på grund av M.P:s agerande. Det är viktigt att B. får en placering som kan bestå under den tid som vård enligt LVU anses nödvändig. Hos makarna Å. kan hon få möjlighet till en nära och god relation till sina nära släktingar och de får antas ha en högre tolerans mot M.P:s eventuella agerande. Sammantaget är det bästa för B. att hon placeras hos makarna Å.

Högsta förvaltningsdomstolen (2015-06-23, Melin, Nord, Silfverberg, Rynning, Andersson) yttrade:

Skälen för avgörandet

Vad målet gäller

Den fråga som Högsta förvaltningsdomstolen först har att ta ställning till är om rätten i ett mål om placering enligt LVU endast kan pröva lämpligheten av socialnämndens placeringsbeslut eller om domstolen även kan pröva om annan yrkad placering är lämpligare samt, om så bedöms vara fallet, besluta om sådan placering.

För det fall prövningsramen anses omfatta även annan yrkad placering återstår att bedöma vilket familjehem som kan anses lämpligast för B.

Rättslig reglering m.m.

Enligt 1 § femte stycket LVU ska vid beslut enligt denna lag vad som är bäst för den unge vara avgörande.

Enligt 11 § första stycket LVU är det socialnämnden som bestämmer hur vården av den unge ska ordnas och var han eller hon ska vistas under vårdtiden.

Allmänna bestämmelser om vård utanför det egna hemmet finns i 6 kap. SoL.

Av 6 kap. 5 § SoL framgår att när ett barn placeras ska i första hand övervägas om barnet kan tas emot av någon anhörig eller annan närstående. Vad som är bäst för barnet ska dock alltid beaktas.

I 6 kap. 6 § första stycket SoL föreskrivs att ett barn inte utan socialnämndens medgivande eller beslut om vård får tas emot för stadigvarande vård och fostran i ett enskilt hem som inte tillhör någon av föräldrarna eller någon annan som har vårdnaden om honom eller henne. Enligt andra stycket får socialnämnden inte lämna medgivande eller fatta beslut om vård utan att förhållandena i det enskilda hemmet och förutsättningarna för vård i hemmet är utredda av socialnämnd. Av förarbetena framgår att ordet ”medgivande” avser privatplaceringar och begreppet ”beslut om vård” de placeringar där socialnämnden ska fatta beslut om familjehemsplaceringen (prop. 2002/03:53 s. 108).

Av 41 § första stycket 1 LVU framgår att när socialnämnden har beslutat om var vården av den unge ska inledas eller beslutat i fråga om att flytta den unge från det hem där han eller hon vistas, får nämndens beslut överklagas hos förvaltningsrätten.

Även enligt 20 § första stycket 1 i den äldre lagen (1980:621) med särskilda bestämmelser om vård av unga var det möjligt att överklaga socialnämndens beslut att flytta den unge från det hem där han eller hon vistades. Vid införandet av den nu gällande LVU utvidgades överklagandemöjligheten till att omfatta inte bara beslut att flytta den unge från det hem där han eller hon vistas utan också beslut att inte flytta den unge från hemmet (prop. 1989/90:28 s. 125 f.).

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

Prövningsramen

En socialnämnds beslut om placering enligt 11 § LVU avser verkställigheten av rättsens beslut om vård enligt 4 § samma lag. Inom förvaltningsrätten anses verkställighetsbeslut som huvudregel inte vara överklagbara (se bl.a. RÅ 2010 ref. 91 samt Ragnemalm, Förvaltningsbesluts överklagbarhet, 1970 s. 582). Ibland kan dock även verkställighetsbeslut medföra en självständig effekt som gör det motiverat att tillerkänna dem överklagbarhet (se t.ex. HFD 2012 ref. 11 samt Ragnemalm, a.a. s. 588 ff.). Det förekommer också uttryckliga regler om att beslut under verkställighetsförfarandet får överklagas. I 41 § första stycket 1 LVU anges således att socialnämndens beslut får överklagas när nämnden har beslutat bl.a. i fråga om att flytta den unge från det hem där han eller hon vistas.

Vid prövningen av förvaltningsbesvär har domstolen samma befogenheter som den beslutande myndigheten och får därmed göra en fullständig bedömning av saken. Det överklagade beslutet kan inte bara upphävas, utan även ändras eller ersättas med ett helt nytt beslut.

Någon särskild begränsning av domstolens prövning vid ett överklagande enligt 41 § första stycket 1 LVU har inte föreskrivits. Redan av allmänna förvaltningsrättsliga principer följer därmed att domstolen kan ersätta det överklagade placeringsbeslutet med ett helt nytt beslut för det fall domstolen gör en annan bedömning än socialnämnden. Det framgår också av den aktuella bestämmelsen att överklagande kan ske bl.a. i fråga om beslut att inte flytta den unge. Om vårdnadshavarna har begärt att barnet ska placeras i ett annat familjehem och nämnden lämnar deras begäran utan bifall får det beslutet således överklagas. För att ett sådant överklagande ska fylla någon funktion måste prövningsramen ge utrymme för ett bifall till vårdnadshavarnas yrkande (jfr även RÅ 1983 2:16 och RÅ 1986 not. 502, där de mera begränsade överklagandemöjligheterna i 1980 års lag med särskilda bestämmelser om vård av unga ansågs medge en sådan prövning). Domstolens prövning är således inte begränsad till att endast avse lämpligheten av socialnämndens placeringsbeslut.

Av 6 kap. 6 § andra stycket SoL framgår att socialnämnden inte får besluta om placering av barn i ett familjehem som inte har utretts av nämnden. Motsvarande begränsning får anses gälla även vid prövning i domstol. Ett yrkande om placering i ett familjehem som inte har utretts kan således inte bifallas utan sådan utredning. När det däremot gäller socialnämndens bedömning av ett familjehems lämplighet ska denna visserligen vägas in vid domstolens prövning men är inte avgörande för domstolens beslut om placering.

De två familjehem som är aktuella i målet har båda utretts av socialnämnden. Högsta förvaltningsdomstolen är därmed oförhindrad att pröva i vilket av dem B. ska vara placerad.

Placeringen i detta fall

Vid val av familjehem ska, enligt 1 § femte stycket LVU, vad som är bäst för den unge vara avgörande. Principen om barnets bästa är således överordnad övriga för placeringen vägledande principer såsom återförenings- och närhetsprincipen. Enligt dessa ska socialnämnden bl.a. beakta förutsättningarna för att barnet ska kunna behålla kontakten med sina föräldrar, syskon och övriga nätverk samt därigenom underlätta en återförening med ursprungsfamiljen (se bl.a. prop. 1979/80:1 del A s. 214 f, s. 307 och s. 501 samt SOU 2014:3 s. 95). Barnet bör som regel placeras så nära hemmet som möjligt och syskon bör placeras tillsammans eller i vart fall nära varandra.

Den s.k. anhörigprincipen framgår uttryckligen av 6 kap. 5 § SoL, där det föreskrivs att det i första hand ska övervägas om barnet kan tas emot av någon anhörig eller annan närstående. I förarbetena till bestämmelsen anges bl.a. att placeringar hos släktingar kan vara att föredra sett ur ett livsperspektiv, men om barnet inte kan tillförsäkras en god vård av personerna i ”det naturliga nätverket” ska placering ske i ett annat familjehem (se bl.a. bet. 1998/99:SoU6 s. 43). Även anhörigprincipen är således underordnad principen om barnets bästa.

Socialnämnden har bedömt att vården av B. kommer att behöva pågå under en längre tid. Högsta förvaltningsdomstolen finner inte anledning att ifrågasätta denna bedömning.

I fall där vården bedöms bli långvarig finns särskild anledning att beakta att avbrott i relationer som är viktiga för barnet och uppbrott från dess invanda miljö i sig anses kunna innebära en risk för skada (se bl.a. HFD 2011 ref. 13 och RÅ 1986 not. 502). Familjehemmet bör således kunna tillgodose barnets behov även på längre sikt för att framtida omplacering så långt möjligt ska kunna undvikas.

Makarna Å. är anhöriga till B. och vid tidpunkten för nämndens beslut var B:s syster placerad nära deras hem. Socialnämndens beslut att ändå inte placera B. hos makarna Å. grundades främst på att det av familjehemsutredningen framgick att de endast kunde tillgodose B:s

behov under en begränsad tid. Med hänsyn till B:s behov av en långsiktig placering får nämnden enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening anses ha haft fog för sitt beslut.

Av utredningen i målet framgår att M.Å. numera anser att hon och maken har goda möjligheter att med stöd från B:s övriga nätverk tillgodose hennes behov också under en längre tid. Socialnämnden ifrågasätter dock det övriga nätverkets förutsättningar för att bidra till vården av B. och framhåller att en sådan lösning skulle medföra ytterligare omplaceringar av B., utöver flyttningen från det nuvarande familjehemmet.

B. är nu ett och ett halvt år gammal och har sedan mer än ett års tid varit placerad hos T.R. och P.N. Enligt uppgift har spädbarnspsykiatri bedömt att hon har en trygg anknytning till familjehemsföräldrarna. Det har i målet inte framkommit annat än att B:s behov kan tillgodoses i familjehemmet på såväl kortare som längre sikt.

En placering av B. hos makarna Å. skulle alltså medföra ett uppbrott från de familjehemsföräldrar hon nu knutit an till. Vad som framkommit i målet ger enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening inte stöd för antagandet att en sådan flyttning skulle leda till en minskad risk för framtida omplaceringar av B. Mot de fördelar en anhörigplacering skulle kunna medföra måste också ställas risken för att B. inte kan tillförsäkras en god vård om de anhöriga utsätts för påtryckningar från M.P. Högsta förvaltningsdomstolen finner att det vid en sammanvägd bedömning får anses bäst för B. att fortsatt vara placerad hos T.R. och P.N. Överklagandet ska därför avslås.

Högsta förvaltningsdomstolens avgörande

Högsta förvaltningsdomstolen avslår överklagandet.

(sekretessförordnande)

Mål nr 5892-14, föredragande Linda Svärd